

[Alfred Jensen.]

holde mig til det, jeg har sagt. Stigningen i skatten i forbindelse med den anvendte skatteudskrivning har betydet, at tusinders reelle levevilkår er blevet forringet. Dette forhold tror jeg heller ikke bestrides fra nogen side, og det kan iøvrigt heller ikke bestrides. Der har faktisk ikke være gjort forsøg på at råde bod på dette misforhold.

Der er måske på enkelte områder sket ændringer i selve skattelovens regler. Jeg tænker her på, at fradragsbeløbene for børn er blevet forhøjet, og på, at vi for et par måneder siden fik indført en skattefritagelse for indtil halvdelen af erhvervsdrivende hustruers indtægter, og jeg tænker delvis også på de lempelser, som blev gennemført i samlingen 1947—48 og nu i 1948—49 for de gamle og for invaliderne, men lempelsen for de sidste kom ikke til at omfatte alle personer, der har samme indtægt og faktisk også samme vilkår at leve under. Alt dette i forbindelse med, at indtægterne stadigvæk steg, betød jo, at skatterne for 1948—49 gik meget voldsomt i vejret. Reaktionen ude i befolkningen var den, at man sagde: Nu har man drevet skatteskruen så højt op, at den er gået over gevind, og kravet rejstes rundt omkring, fra by til by, om, at der skulle ske en ændring ikke alene i selve skattelovgivningen, men i skatteudskrivningen for det indeværende finansår.

Vi har i vort parti i overensstemmelse med de ønsker, der var i befolkningen, formuleret skattekravet sådan, at man hurtigst muligt måtte tilbage til den samme beskatning af arbejdsindtægter og indtægter, der kan ligestilles med dem, som var gældende før krigen. Det vil sige, at man procentvis ikke burde betale mere i skat, end man gjorde før. Fra arbejdspladserne, først og fremmest fra B. & W., formulerede man kravet på en lidt anden måde, idet man rejste krav om en halvering af skatten for alle ansatte indkomster under 5 000 kr. og med et sideløbende krav om en nedsættelse i beskatningen for alle indtægter på mellem 5 000 og 10 000 kr. efter en faldende skala. Vi har fundet, at dette forslag var både rimeligt og gennemførligt. Derfor stillede vi den 13. oktober forslag til beslutning af folketinget.

Når vi ikke har udarbejdet et lovforslag, skyldes det, at vi her arbejder med forhold, der er vanskelige for almindelige mennesker at tumle med, da det materiale, der er nødvendigt for udarbejdelsen, ikke står til vor rådighed. Vi har derfor fundet det rigtigst

at stille forslag om, at tinget beslutter, at ministeren skal udarbejde et forslag om en nedsættelse på 50 pct. af de pålignede skatter til stat, kommune og mellemkommunal udligningsfond. Vi har for statskattens og den mellemkommunale udligningsfonds vedkommende stillet forslag om, at der ikke skal opkræves nogen særlig skat til dækning af det provenutab, der herved fremkommer.

Anderledes mener vi, forholdet stiller sig for en lang række kommuner, der har vanskeligheder. Det gælder ikke for alle kommuner. Der findes kommuner, som vil være i stand til at foretage en sådan lettelse i beskatningen, hvad selve den kommunale udskrivning angår. Jeg har tidligere nævnt Århus, jeg kan nævne Odense og kunne for den sags skyld også nævne andre byer, hvor der i det foregående regnskabsår har været millionoverskud udover det, man havde budgetteret som henlæggelser. Men der vil være kommuner, som ikke er i stand til at klare den, og derfor foreslår vi, at der sammen med forslaget om en lettelse også skal være forslag om en dækning til disse dårligt stillede kommuner. Vi tager ikke i betænkning at stille forslag om, at man her kan udskrive en ekstraskat på personer med store indtægter og på selskaber. Selv om man taler om denne beskatnings store tyngde, er den dog ikke større, end at de pågældende, såvel enkelte skatteydere som selskaber, lettere og bedre vil være i stand til at betale denne skat end de hundredtusinder, der ligger med en skattepligtig indkomst på under 5 000 kr., og som døjer med at klare dagen og vejen.

Jeg har som sagt fattet mig så meget i korthed, som det var muligt, og skal sluttelig anbefale tinget at stemme for vort forslag til beslutning. Jeg indser vel, at det er et noget sent tidspunkt, forslaget kommer til behandling på, men jeg mener ikke, det afskærer dette ting eller regeringen fra at gennemføre en sådan lettelse. Selvom måske $\frac{3}{4}$ af skatterne er betalt for dette år, vil det være muligt at give lettelsen på anden måde, bl. a. som dekort i det kommende års skatteudskrivning.

Finansministeren (H. C. Hansen): For de almindelige bemærkninger vedkommende må jeg henholde mig til, hvad der er sagt under den forløbne debat, og hvad jeg tidligere har udtalt om dette problem, også her i det høje ting. Forslaget er ikke praktisabelt, jeg må henstille til det høje ting, at det forkastes.

Hermed sluttede forhandlingen.